

ART27 2012 07 31

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

2012. 07. 13. péntek

A némafilmes

Nem észrevenni a technikai fejlődést, és úgy élni, mintha nem történne változás illetve, ha észrevesszük is, az ránk nem vonatkozik, nagy hiba. Ezt manapság az „élethosszig való tanulás” meghirdetésével próbálják az emberek tudomására hozni. Ez a film eszmei mondanivalója! A film másik vonala egy szerelmi sztori, amitől azonban mesévé válik. (Mert pl. mi történne akkor, ha az illető hölgy nem válna közben dúsgazdag, sikeres filmszínésszé?) Filmesztéta Lányom szerint viszont a filmes korszak válságáról szól az alkotás, mely szerint legalább akkora váltásra van szükség ma, mint amikor a némából hangosra váltott a filmgyártás, és felteszik az alkotók a kérdést: Hogyan, merre tovább?

2012. 07. 19. csütörtök

Városmajori Szabadtéri Színpad / **A Rózsák háborúja** (Warren Adler)

Gondolom, hogy sokan látták a filmet, amelynek színpadi változatát játssza el Détár Enikő és Rékasi Károly, így a történetet nem szükséges ismertetnem. A két, általam nem túlságosan kedvelt színész, kellemes csalódást okozott. Azt éreztem egész előadás alatt, hogy meg vannak attól a ténytől hatódva, hogy ekkora közönség előtt (zsúfolásig tele volt tömve a nézőtér) színpadon, igazi színészként, játszhatnak! Természetesen (vagy nem?) volt segítségük, profi stáb állt a rendelkezésükre és Bán Teodóra előteremtette számukra, mindenre, a

pénzt, nyilván sikerre számítva, és nem fogott mellé! Mindkét szereplő nagyon csinos, gusztusos. Szépek, elegánsak a ruhák, jó a mozgás (bizonyos esetekben bravúros), jó a díszlet (szétdől, amikor kell), szóval mindent egybevetve jó előadást láttunk.

Kiegészült az előadás egy hatalmas „földindulás/égszakadással”, ami a kezdeti ijedségtől eltekintve, hála a nézőtér felett feszülő ponyva tetőnek, nem zavarta meg a színjátékot. A tető már, bizonyára, behozta az árát! Ezen a színpadon, időjárás viszontagsága miatt, előadás nem marad el, el lehet felejtetni a: „Rossz idő esetén!” című kifejezést.

2012. 07. 25. szerda

KogArt Tihanyi Lajos – egy bohém festő Budapesten, Berlinben és Párizsban című kiállítás

Tihanyi Lajos Bp., 1885 - Párizs, 1938.

Az Iparrajziskolában folytatott és magániskolai tanulmányok után 1907-ben érkezett a nagybányai művésztelepre, ahol 1910-ig dolgozott. 1910-ben Párizsban járt, megismerkedett Van Gogh, Cézanne és a fauve-ok művészetével, főként Matisse hatott rá. Tagja volt a Nyolcoknak, később az aktivistákhoz csatlakozott. A Tanácsköztársaság bukása után Bécsbe emigrált, 1920-1924 között Berlinben élt, végül Párizsban telepedett le. 1933-tól az Abstraction-Création-csoport tagja lett. Tevékenysége összeköti a nagybányai neósokat, a Nyolcakat és az aktivistákat.

2011-ben (július 26. Nyolcak, Szépművészeti Múzeum) részletesen írtam a Nyolcak működéséről, közöttük, természetesen, Tihanyi Lajosról is. Az 52 éves korában elhunyt művész, jelentős alkotásokat hagyott hátra, amelyek bizonyára elkallódtak volna, ha nincsenek a barátai! Tihanyi 11 éves korában agyhártya gyulladást kapott, amelynek következtében megsüketült. Így azután alig tudott részt venni igazi képzésben. Kedves ember volt, franciául is megtanult. Beszélgetni, azonban nem nagyon lehetett vele a beszédhangja „furcsa ugatáshoz” hasonlított, szájról olvasva mindent megértett. Barátai segítették

mindenben. Az egyik barátja a „fotós Brassai”, nagyon különleges ember, (Brassai, eredeti nevén: Halász Gyula, Brassó, 1899 – Éze, Alpes Maritimes, Franciaország 1984) aki fotó-, filmművész, festő és író volt egy személyben, Ő és André Kertész mentették meg Tihanyi képeinek nagy részét. A megmaradt festmények 1970-ben kerültek Magyarországra, többségük a Nemzeti Galéria tulajdonában van. Utolsó gyűjteményes kiállítása 1973-ban volt.

2012. 07. 27. péntek

Igen, igen! A Cirkuszban voltunk a Lányokkal! Több mint harminc éve nem jártunk ezen a helyen, de most az Unokákkal elmentünk. (Sajnos minden hirdetéssel ellenkezően nincs hova vinni a gyerekeket nyáron, ami nem strand, s mint azt tudjuk oda nem mehetek velük.) Voltunk már játszótéren, Eleven Parkban, ping-pongozni, de költségkímélő hely már nincsen több. Még hátra van a Természettudományi Múzeum. (Margitsziget, Csodák Palotája, csúszda a Gellért-hegyen, Kopaszi gát, Állatkert kimerítve.)

A cirkusz nagyon jó ötlet volt, kedden elmentünk jegyet venni együtt, türelmesen álltak sorban a Lányok, majd agyba főbe maszatolták magukat a nagy adag fagyival. Pénteken következett az előadás, ami izgalommal kezdődött, mert nem találtunk parkolóhelyet, így az Uram kirakott minket a Cirkusz előtt, majd nem ért vissza a kezdésig. A gyerekek – velem együtt – nagyon idegesek voltak, hogy nem tudunk bemenni a Papa nélkül, mert Nála maradt a jegyünk, ötünknek közös jegyet adtak, csak együtt tudtunk bemenni! Végül futva érkezett a jegyünk és a harsonák megszólalásakor már a porond közelében ültünk. Meglepően izléses, szép, bravúros előadást láttunk, ami mind a három Kislánynak nagyon tetszett, kinek ez, kinek az. Nehéz már az igényeik szerint összeegyeztetni Őket. (Az Urammal később megbeszéltük azért, hogy anno, mintha a cirkusz is jobb lett volna, a Hortobágyi ugrócsoporttal vagy az Eötvös bácsi „Nem baj, van másiik!” bohóc számmal, még nem tudott versenyezni senki. Csinn-Bumm Cirkusztól, nem is beszélve, de akkor még én voltam „kicsi”. Persze lehetséges, hogy ez már olyan „öreges” beszéd!

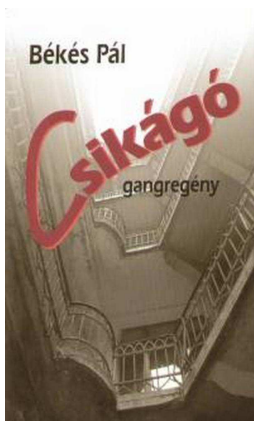
2012. 07. 31. kedd

Cinema City Aréna **Jégkorszak 4. Vándorló kontinens**

Lányunk szerint ez nem jó film, de ezt mi nem vettük észre, mert a Lányok nagyon jól szórakoztak. Izgultunk ezekért a meglehetősen randa állatokért. Lizának nagyon teszik a jégkorszak, mert minden őslényt imád. Flóra pedig felismerte az Örömdát (Beethoven: IX. szimfónia) A történet pedig nevelni szándékozó: többek között a családról, az összetartozásról, hogy nincs menthetetlen, reménytelen helyzet, sok közhelynek tekinthető, de mégis tanulságos dolgokra nevelő filmet láttunk. A 3D technika nekem nincs ínyemre, mert rendszeresen szédülni kezdek a moziban, így én csak a fél filmet láttam.(Mi lesz velem, ha már csak 3D-s filmeket fognak forgatni?) Amikor azonban a kontinensek elkezdtek egymásra mászni (gyűrődni), akkor felötlött bennem, amit a svájci utazásunk során tanultunk, a Matterhorn törésvonala, amely nem más, mint az Afrika-lemez és az Eurázsia-lemez összeütközésének és felgyűrődésének eredménye.

Ezzel az eseménnyel a hónap és a megtekintett programoknak is a végére értem. Olvastam még két könyvet, amelyet szeretnék ismertetni, mert mind a kettő nagyon tetszett.

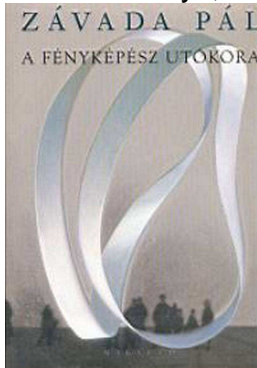
Ez a könyv több fejezetből áll és ugyan előfordulnak azonos szereplők, de egymástól teljesen független kis regények. Egy kötetben jelentek meg Csikágó címmel, de ezek közül minden VII. kerületi lakosnak ajánlom sürgős elolvasásra: Az amerikai nagybácsi című fejezetet. (Sőt kötelező!) Természetesen, ha már a kezetekben van a könyv.....

Több olyan ember számára, akiről tudom biztosan, hogy olvasni szokták az ART leveleimet, kimásoltam egy kis részt, ami szerintem Békés Pál hitvallása lehetett:

„Egyszeriben világosan látta feladatát. Fel kell tárnia, mintegy meg kell alkotnia szűkebb pátriájának történetét, ezáltal a nemlét homályából, a létezés napvilágára kell emelnie a szürke házsorokat. Nekilátott tehát.”

(Akinek inge vegye magára!)

A másik könyv, amelyet olvastam:

Ezzel a könyvvel kissé zavarban vagyok, mert olvastam, olvastam és alig vártam, hogy kialakuljon a történet, de egy darabig nagyon zavarosnak tűnt, mérges lettem és letettem, majd folytattam. Nem tudom megítélni, hogy ez jó könyv-e vagy sem? A legfurcsább benne, hogy van egy (több) megfoghatatlan, azonosíthatatlan szereplőre az írásnak, aki többes szám első személyben (mi), írja, mondja, kommentálja a történéseket. Nekem nagyon zavaró, hogy most akkor ki az a: mi? Honnan tudhatja? Mindenbe belelát? Nem szereplője, kívül álló, ugyanakkor szereplője és belelátója a történetnek! Ő a Jóisten, melynek szeme mindent lát?

Érdekesség – számunkra – a könyv borítója, amely Haász Katalin festőművész alkotásának felhasználásával készült. Vagy 10 -15 évvel ezelőtt tűnt fel nekünk, az akkor még kislány különleges, móbiusz szalagokhoz való, vonzódása. Több kiállítását is megtekintettük, megismerkedtünk Vele és megvettük két kis grafikáját, amelyet meg tudtunk fizetni. (Egy festménye, ami a könyv címlapján is látható évekkel ezelőtt 500 ezer forintba került!) Amikor az Uram meglátta a könyv címlapján a móbiusz szalagokat azonnal megvette a könyvet, csak utólag nézte meg, hogy mit vett. Már ez is évekkel ezelőtt történt, akkor elkezdtem olvasni, de abbahagytam, mert nem volt türelmem hozzá, amióta tényleg nyugdíjas lettem, gondoltam átrágom magam. Tulajdonképpen megéri elolvasni, sok - sok minden kiderül belőle bizonyos történelmi korokból a közelmúltból (is), így kötelező olvasmánnyá tenném a ma divatban levő politikusaink számára!

Csókol Benneteket az
Ibici 🌸